

[Damsgaard.]

fra regeringen det, som vi ønsker, og som er helt nødvendigt, hvis vi ikke skal risikere, at de kommende måneders udvikling løber vor økonomi over ende.

Der har i de senere år været talt meget om indkomstpolitik og om en samfundsøkonomisk forsvarlig ramme for indkomststigninger. Jeg pegede i går på en række af de forudsætninger, der efter venstres opfattelse nødvendigvis må tages hensyn til, hvis disse ord skal have mening. Der hviler et meget tungt ansvar på arbejdsmarkedets parter også i henseende til den samfundsøkonomiske udvikling, men skal parterne have mulighed for at leve op til dette ansvar, har de et naturligt krav på at kende regeringens hensigter og vurderinger. Det tror jeg regeringen gør vel i at lægge sig på sinde, hvis ikke henvisningen til parternes ansvar blot skal tjene som et røgslør for, at regeringen ingen økonomisk politik har og ikke har den vurdering klar, som den burde have klar, og som jeg efterlyser her.

Forårets indkomstfastsættelse er for statsfinanserne ikke alene et spørgsmål om de udgiftsstigninger, som derved påføres det offentlige; det er f. eks. også et spørgsmål om behovet for et kasseoverskud. Jeg har bemærket, at den højtærede finansminister for nylig har udtalt sig om dette kasseoverskud i forbindelse med nødvendigheden af en øget opsparing. Mon ikke den højtærede finansminister her gør sig skyldig i en misforståelse? Hvis regeringen på forhånd finder sig med, at der ved indkomststigninger sættes flere penge i omløb, end der er produktion til at dække, og på forhånd må se i øjnene, at det offentlige derved tvinges til at skumme nogle af disse for mange penge ind igen, har dette intet med opsparing at gøre, tværtimod.

Når vort lands økonomi er kørt ned — og det er vel sandheden, selv om finansministeren nødigt vil indrømme det i hvert fald i talen i dag — er det altid finansministres forslag at rette den økonomiske balance op med flere skatter. Sådan har det været, og sådan er det. Jeg må sige, at der blandt skatteborgerne slides meget stærkt på tiliden til finansministeren og til, at de stadig forøgede skatter og afgifter er et effektivt virkende middel til at rette den økonomiske balance op. Man har prøvet det så ofte før,

og det kan ikke gentages som begrundelse, når resultatet fortsat bliver så slet. Man tror ikke, det er nogen nytte til. Det går efterhånden op for skatteborgerne, at der ingen forbrugsbegrænsning finder sted, når staten bare bruger de opsugede penge i stedet for borgerne. Det må være regeringens ansvar, hvis de nye afgifter medfører en række nye lønkrav og uro derom, og hvad kommer så? Ja, skal jeg være profetisk, bliver det en ny omgang afgifter. Det er en frygtelig karruseltur, vi får næsten hver eneste vinter. Jeg synes, der må være en grænse for, hvad det går an at lade skatteborgerne bære.

Vender jeg mig dernæst til et andet punkt, den nye idé om merværdiafgiften — det ærede medlem fru Grethe Philip var inde på det i går — må jeg minde om, at den højtærede finansminister i sin fremsættelsestale havde en henvisning til, at regeringen overvejer at foreslå indførelse af en merværdiafgift. Tidligere har den højtærede minister jo ligefrem sat frister og meget korte frister for udarbejdelsen og fremsættelsen af dette forslag. Jeg tror endda, at den højtærede finansminister har været inde på den tanke, at et sådant afgiftsapparat skulle træde i kraft allerede til april, altså om en 3-4 måneder. Nu skal jeg ikke gå nærmere ind på dette, men blot stille den højtærede finansminister det direkte spørgsmål: har drøftelserne mellem de nordiske finansministre for nylig bragt ministeren på andre tanker, eller kan vi inden for en måned eller to vente et forslag fra regeringen om et sådant nyt afgiftssystem?

Venstre er også skuffet over, at det ikke er lykkedes at få regeringen til at opstille en rækkefølge for opgavernes løsning. Som jeg sagde, vi kan ikke få alt på én gang, og selv om vi har fået disse redegørelser fra i hvert fald 2 ministre, mener jeg ikke, at det ønske, vi har udtrykt gang på gang om en sådan rækkefølge af opgaverne, virkelig er klaret.

For det andet er vi på mange måder uenige med socialdemokratiet om de veje, der skal følges, bl. a. vedrørende det ikke mindst væsentlige om, hvordan det offentlige skal få råd til at løse de mange opgaver. De kan nemlig efter min mening kun løses, hvis erhvervslivet opmuntres til initiativ og